

Lidia Poziemska

Zamilkły usta me

Awazymyz : pismo historyczno-społeczno-kulturalne Karaimów nr 1(5), 5

2001

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Zamilkły usta me

Zamilkły usta me w tęsknocie i żalobie,
Nie nęci więcej mnie złocista szczęścia nić,
Akordy lutni mej powiedzą o tem tobie,
Jak kochać pragnę ja i ufać ci i czcić.

Ach, wierzyć mi się chce, że oczu twych promienie,
Nie zgaszą blasków swych pod ciosem życia burz,
Że będą słały wciąż płomiennych żądź strumienie,
I jaśnieć cudnie tak, jak blask porannych zór.

Miłości pragnę ja, uroczej jak marzenia,
I kryształ łez i czar dziewiczej wiosny snów,
Ja uczcić w tobie chcę nadziemski cud stworzenia,
I z ust usłyszeć twych niebiański akord słów!

Lidia Poziemska

